

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3606/25
21.8.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарско друштво “Електропривреда Србије”, Београд, огранак ТЕНТ Обреновац, ул.Богољуба Урошевића Црног број 44, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Софија Јонкић, адвокат из Београда, Булевар Зорана Ђинђића број 205/9, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Обреновцу П 125/24 од 25.04.2025. године, у седници одржаној дана 21.08.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П 125/24 од 25.04.2025. године у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца, па се обавезује тужени да тужиоцу исплати износ од 575.358,33 динара са законском затезном каматом од дана 14.03.2024. године, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке одбија се као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да на износ главног дуга од 575.358,33 динара исплати законску затезну камату за период од 25.10.2022. године, па до 14.03.2024. године. Ставом трећим изреке обавезује се тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 70.106,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у ставу другом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу, на основу овлашћења из

члана 386 став 2 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У спроведеном поступкау нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, а супротно жалбеним наводима, приликом доношења пресуде првостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер пресуда има јасне разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Основног суда у Обреновцу П1 24/14 од 14.12.2016. године исправљеном решењем о исправкама утврђено је да је усвојен тужбени захтев тужилаца, међу којима је био и овде тужени АА, па је обавезан тужени ЈП "Електропривреда Србије", огранак ТЕНТ, да тужиоцу АА на име неисплаћене разлике зараде настале погрешним обрачуном увећања зараде за рад у сменама, изврши исплату износа ближе описаних у изреци те пресуде, са каматом од доспећа, па до исплате, као и трошкове поступка. Наведене пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 658/20, да би одлуком Врховног касационог суда Рев2 3479/21 од 10.02.2022. године наведена пресуда била преиначена, те је основ за стицање отпао, а износ стеченог без основа, утврђен на основу прегледа промета банке "Поштанске штедионице" од 05.02.2024. године, из кога произлази да је туженом уплаћен износ од укупно 575.358,33 динара.

Наведено чињенично стање је било неспорно међу парничним странкама, а спорно је било само правно питање од када тужиоцу припада право на камату, односно моменат каматног почетка. Првостепени суд је применом одредбе члана 210 и 214 ЗОО обавезао туженог да тужиоцу плати камату од дана подношења захтева, из разлога што се логичким тумачењем ове одредбе закључује да је тужилац био савестан у моменту стицања, те да као савестан треба да плати затезну камату од дана подношења захтева, те је с тим у вези, према уверењу првостепеног суда, камату тужени дужан платити од момента подношења тужбе, а то је 14.03.2024. године.

Правилно је, супротно жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд применио одредбу члана 214 Закона о облигационим односима – ЗОО (Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/2020), те правилно оценио да, како је тужени несумњиво био савестан у моменту стицања, јер је исплата извршена на основу правноснажних пресуда, сагласно одредби члана 214 ЗОО која је јасна, рок за исплату камате се рачуна од момента подношења захтева, а не од дана сазнања за одлуку Врховног касационог суда, што је дан 25.10.2022. године.

Када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, ако је стицалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева, како је то јасно прописано одредбом члана 214 ЗОО-а, те како је тужилац поднео тужбу дана 14.03.2024. године, од тог дана му и припада законска камата, како је то правилно одлучио првостепени суд.

Наиме, када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у

имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи. Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао, сходно члану 210. ЗОО. Према члану 214. тог закона, када се враћа оно што је стечено без основа морају се вратити плодови и платити затезна камата и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева. То значи да су два момента од којих тече камата када се враћа оно што је стечено без основа, први од дана стицања (ако је стицалац несавестан) и други од дана подношења захтева, ако је стицалац савестан.

Тужилац је у конкретном случају, правном претходнику тужених у поступку извршења исплатио новчани износ досуђен правноснажном и извршном пресудом, која је затим преиначена пресудом Врховног касационог суда. У том случају правни претходник тужених је био савестан стицалац, јер је плаћање извршено на основу правноснажне и извршне пресуде, па не дугује камату од дана стицања, већ од подношења захтева за исплату. Плаћање по судској правноснажној одлуци (у поступку извршења), која је касније у поступку по ванредном правном леку преиначена, није у моменту плаћања било без основа, па се право на затезну камату може потраживати само од дана подношења захтева за камату, после преиначења пресуде, а не и од њеног извршења када је постојала правноснажна судска одлука на основу које је суд дозволио извршење које је и спроведено, нити од дана преиначења правноснажне пресуде у поступку по ванредном правном леку. Тужилац није подносио предлог за противизвршење када је извршна исправа престала да постоји преиначењем, што је био један правни пут за повраћај наплаћеног, поред другог у парничном поступку за повраћај, по правилима за стицање без основа, у ком случају се о обиму враћања одлучује применом члана 214. ЗОО. Зато су као неосновани оцењени сви жалбени наводи тужиоца којима се оспорава правилна примена материјалног права.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

Са свега изложеног, применом члана 390 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке, а како жалилац није успео у другостепеном поступку, на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а, као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић